

Forarbejder til den nye danske Straffelov.

Om Professor C. Torps Straffelovsudkast Kapitel 22,
Forbrydelser mod Liv og Legeme.

Af Olaf Haack.

Torps Udkast (T. U.) samler i Kap. 22 de Forbrydelser, der i Straffeloven omhandles i Kap. 17 (Manddrab), 18 (Vold paa Person) og 19 (Duel), og omfatter derhos nogle yderligere Straffebud. Ligesom Kommissionsudkastet (K. U.) har T. U. ingen særlig Straffebestemmelse for det kvalificerede Manddrab, der sædvanlig betegnes som Mord, og som i Strfl. § 190 er karakteriseret ved Overlæg. Nødvendigheden af at opstille et saadant særligt Forbrydelsesbegreb bortfalder, naar man som T. U. ganske afskaffer Dødsstraf og lader den almindelige Bestemmelse om forsætligt Drab hjemle Straf under skærpende Omstændigheder af Frihedsstraf paa Livstid, og Overlægskriteriet er ikke blot teknisk vanskeligt at operere med, men ogsaa i givet Tilfælde materielt ufyldstgørende som Udtryk for den højeste Grad af Strafværdighed; Motiverne fremhæver med Rette, at det overlagte Drab, der skyldes f. Eks. Næringssorger (paa Familiens Vegne), Medlidenhed eller religiøse Skrupler, kan være mindre graverende end et uoverlagt Drab, begaaet af en Person, der ganske uden Skrupler har kastet sig over et uskyldigt Offer, der tilfældig er kommet paa hans Vej, for at dræbe og udplyndre ham. Ej heller har noget af Udkastene bevaret de kvalificerede Tilfælde i Strfl. § 191 om Drab af Forældre eller Ægtefælle, Tilfælde, der vel som Regel maa anses som ganske særlig grove, men dog ikke altid

kan karakteriseres saaledes; hvor der f. Eks. forud har bestaet et ved vedvarende Mishandling o. l. fra den dræbtes Side begrundet slet Forhold mellem Parterne, vil det ikke findes rimeligt, at en Strafskærpelse ubetinget skal finde Sted. T. U. straffer i § 215 det forsættelige Manddrab med Arbejdsfængsel fra 6 til 16 Aar eller under skærpene Omstændigheder paa Livstid; under formildende Omstændigheder kan Straffen gaa ned til samme Straf i 3 Aar, hvorved efter Motiverne er tænkt paa Tilfælde som f. Eks. det, at en Fader eller Moder under Indtrykket af knugende og haabløs Næringsssorg dræber sit Barn og samtidig forsøger at dræbe sig selv, men bliver reddet. Endelig henstiller Udkastet, om der endnu i §'en bør fastsættes et yderligere Minimum af 1 Aars Straffelid, nemlig i de i §§ 78 og 79 omhandlende Tilfælde (Eksces i Nødværge, under 18 Aars Alder, error juris, justus dolor, Afhængighedsforhold m. m. samt Indflydelse af forbigaaende sjælelig Uligevægtighed m. v.), hvilke Bestemmelser ikke selv indeholder nogen Begrænsning af den Strafnedsættelse, der kan gives. Efter Retsplejeloven skal vel Nævningerne afgøre, om i et foreliggende Tilfælde disse §§ kan finde Anvendelse, men da Straffens Udmaaling altid tilkommer de retskyndige Dommere, behøver man næppe af Frygt for en i givet Tilfælde urimelig Mildhed at fiksere et særligt Minimum vedrørende Manddrab under saadanne Omstændigheder, men kan — hvad ogsaa Forf. nærmest er stemt for — overlade Domstolene at anvende disse Bestemmelser paa skønsom Maade ogsaa overfor denne Forbrydelse.

Efter § 216 straffes Moderens Drab af Barnet under eller straks efter Fødslen med Arbejdsfængsel fra 6 Maaneder til 6 eller under skærpene Omstændigheder 8 Aar (K. U.: 2 til 12 Aars Strafarbejde), naar Moderen har handlet »under Paavirkning af Frygt for yderlig Nød eller Vanære eller af en ved Fødslen fremkaldt Svækkelse, Forvirring eller Raadvildhed«. Udkastet vil herved pointere, at ikke blot en bevidst Paavirkning af de særlig nævnte Frygtmotiver, men

ogsaa hele den Forvirringstilstand, der ved en Fødsel kan opstaa under Indflydelse af de legemlige og sjælelige Lidelser og bevirke, at den fødende har »ganske tabt Hovedet« (uden at der dog kan statueres egentlig Utilregnelighed), skal kunne bringe Tilfældet ind under Paragraffen. Denne omfatter (ligesom den tilsvarende i K. U.) baade den gifte og den ugifte Moder, det ægte og det uægte Barn. Efter min Mening er hele denne Ændring af Reglen i Strfl.s § 192 uheldig. I Forhold til denne betyder T. U. en Skærpelse overfor Moderen til det uægte Barn, idet der nu kræves bevis, at saadanne subjektive Omstændigheder hos den fødende forelaa, medens Straffeloven nøjedes med en almindelig og uafbeviselig, paa Gennemsnitstilfældene baseret Præsumtion herom. Det maa derhos bemærkes, at naar T. U. med Rette har ment, at K. U. ikke gik vidt nok ved kun at nævne Frygten for yderlig Nød eller Vanære, og derfor har tilføjet den citerede Passus om »en ved Fødslen fremkaldt Svækkelse« osv., da er dette vel rigtigt, men T. U. er da heller ikke selv tilstrækkelig udtømmende: hvis Moderen handler under begrundet Frygt f. Eks. for brutale Mishandlinger fra sin Faders Side, for hvem Svangerskabet har været skjult, men for hvem det levende Barns Eksistens ikke vil kunne skjules, kan dette vel være et lige saa vægtigt Motiv som Frygten for Vanære. Og med Hensyn til ægtefødte Børn tør man sikkert sige, at Situationen kun yderst sjælden vil stille sig saaledes for Moderen, at den kan sidestilles med den, hvori Moderen til det uægte Barn befinder sig, saa sjælden, at man ikke bør stille begge Kategorier af Mødre under en fælles almindelig Straffebestemmelse med en saa betydelig nedsat Straf. Den almindelig Rets- og Moralfølelse vil vistnok finde en saadan Sammenstilling stødende og farlig; heri vil ikke ligge nogen Miskendelse af det uægte fødte Barns Værd i Forhold til det ægte, men kun et Udtryk for, at der føles en særlig Sympati med og Undskyldning for det forstes Moder. Men dertil kommer endelig, at Ligestillingen synes ganske overflødig som Beskyttelse for Moderen til det

ægte Barn. Allerede § 215 vil jo kunne føre til, at hun slipper med 3 Aar, og er de Betingelser, som er krævet i § 216, virkelig godtgjort i det enkelte Tilfælde, saa vil jo den almindelige Regel i § 79 kunne komme til Anvendelse sammen med § 215, endog efter Omstændighederne med det Resultat, at Straffen gaar ned under Minimum af § 216! Det ses nemlig ikke rettere end, at naar denne Bestemmelse nævner Paavirkning af Frygt for yderlig Nød eller Vanære eller en ved Fødslen fremkaldt Svækkelse, Forvirring eller Raadvildhed, saa dækkes disse Betingelser af det, som fordres efter § 79: Indflydelse af skete Sindsbevægelser eller anden forbigaaende sjælelig Uligevægtighed — dette sidste kan jo netop vise sig i, at man »ganske taber Hovedet«, og hele § 216 er da (med sit Krav om Bevis for slige Omstændigheders konkrete Tilstedeværelse) i og for sig overflodig ved Siden af § 79 og tilmed maaske positivt ubillig, da den ved sit Minimum af 6 Maaneder afskærer Moderen fra den Adgang til endnu større Strafnedsættelse, som § 79 gør mulig med Hensyn til andre Tilfælde af Drab; det er jo nemlig klart, at § 79 ikke vil kunne benyttes til yderligere Strafnedsættelse ved Anvendelsen af § 216, da Nedsættelsesgrundene er af samme Art i begge Bestemmelser. Herefter forekommer det mig baade rigtigst, simplest og naturligst at lade Undtagelsesbestemmelsen kun omfatte Drab af ægte Barn (saaledes som f. Eks. den norske Straffelov og de tyske Straffelovsudkast gør) og at fastsætte et betydelig højere Minimum end Udkastrættelsen — hvad vel ogsaa vil være heldigt af generalpræventive Grunde —, men til Gengæld at bygge, som hidtil, paa den almindelige Præsumption om strafformildende Omstændigheders Tilstedeværelse. Bevises det saa in concreto, at Situationen frembød saadanne særlige Momenter hos en fødende, som § 79 omhandler, vil denne Bestemmelse give ubegrænset Adgang til Strafnedsættelse, hvad enten det drejer sig om ægte Barn — § 215 jfr. § 79 — eller et uægte — § 216 jfr. § 79; i denne sidste Henseende maa bemærkes, at naar § 216 affattedes som ovenfor nævnt, vilde den Omstæn-

dighed, at Bestemmelsen var bygget paa den almindelige Formodning om, at der hos en saadan fødende forelaa Omstændigheder, der forringede Strafbarheden, sikkert ikke hindre Anvendelsen af § 79 i Tilfælde, hvor de der ommeldte særlige sjælelige Tilstande bevistes at være til Stede. — I denne Forbindelse kan endnu nævnes, at det ser besynderligt ud, naar § 216 for sit Omraade, der er bestemt ved Paa visning af visse stærkt formildende Omstændigheder og begrænset til Tilfælde, hvor disse foreligger, taler om en højere Strafferamme »under skærpene Omstændigheder«; efter Motiverne er herved bl. a. tænkt paa, at Drabet er sket efter en for Fodslen fattet Beslutning, men naar Moderen virkelig har været i den af §'en krævede Forfatning i Drabsøjeblikket, synes den for Fodslen fattede Beslutning ikke at kræve en Strafforhøjelse udover det normale Maksimum af 6 Aar; en Forhøjelse af den nævnte Grund er netop kun naturlig, naar den mildere Ramme er baseret paa en almindelig Præsumption. — Slutningsbestemmelsen om, at Straffen helt kan bortfalde, naar Forbrydelsen ikke er fuldbyrdet, og Handlingen ikke har paaført Barnet betydelig Skade, synes ogsaa naturligst at kunne indskrænkes til kun at gælde Attentatet paa et nægte Barn; i andre Tilfælde maa Forsøgsreglerne kunne yde den fornødne yderligere Formildelse.

I § 217 fastsættes Straf af Arbejdsfængsel i indtil 3 Aar eller simpelt Fængsel ikke under 3 Maaneder — hvilket Minimum ogsaa Straffeloven hjemler, dog kun under særdeles formildende Omstændigheder — for den, som dræber en anden efter dennes bestemte (og i og for sig retsgyldige) Begæring. I §'ens 2. Stykke tilføjes som en ny Regel, at Straffen kan nedsættes paa samme Maade for den, der for at befri en haabløs syg for svære, uafvendelige Lidelser har dræbt ham, selv om der ikke fra den dræbte foreligger nogen saadan Begæring, som kan have retlig Betydning. Til trods for de praktiske Vanskeligheder ved Anvendelsen af en saadan Regel: Faren for, at det paaskudte Medlidenheds-

motiv i Virkeligheden dækker over Ønsket om at skille sig af med et besværligt og udgiftforvoldende Medlem af Husstanden eller over det Formaal at blive af med den syge Ægtefælle for at indgaa en ny Forbindelse, og tiltrods for det besværlige Begreb »en haabløs syg«, er Reglen i sin fakultative Form formentlig ubetænkelig. Baade Ord og Motiver viser, at der er tænkt paa Tilfælde, hvor den syge paa Grund af Umodenhed eller mangelfuld Sjælstilstand ikke kan fremsætte nogen gyldig Begæring og Reglen maa da gælde, hvad enten der er afgivet en (ugyldig) Begæring, eller der slet ingen Begæring foreligger; dette sidste vil vel for syge Smaabørns Vedkommende være det eneste praktisk tænkelige Tilfælde. Ordene kunde maaske forstaas som ogsaa omfattende Tilfælde, hvor den syge vel kunde fremsætte en gyldig Begæring, men ikke har gjort det, f. Eks. hvor Ægtefællen til en haabløs syg Kræftpatient, hvem de svære og uafvendelige Lidelser forestaar, men som i sin Optimisme dog haaber og ikke har bedt om Døden som Befrielse, alligevel i det ommeldte Øjemed giver den syge Døden ved Morfin. Formentlig skal dog §'en fortolkes saaledes, at 1. Stk. er udtømmende for de Tilfælde, hvor en gyldig Begæring har kunnet fremsættes, idet da en saadan maa kræves, medens 2. Stk. alene omhandler saadanne Tilfælde, hvor der ikke har kunnet afgives en gyldig Begæring, og hvor det da er ligegyldigt, om der overhovedet foreligger »en Begæring« eller ej.

Om Hjælp til Selvmord handles i § 218, der med Rette hjemler Adgang til at nøjes med Bødestraf og iøvrigt paa den ene Side foreslaar, at ogsaa Tilskyndelse er strafbar, paa den anden Side begrænser Strafbarheden til det Tilfælde, at Døden er indtraadt, bl. a. for at skaane Selvmordskandidaten for Vidneafhøring, Avisreferater o. l. K. U.'s Bestemmelse om Straf ogsaa for Hjælp til (grov) Selvbeskadigelse er ikke optaget.

For det uagtsomme Drabs Vedkommende, hvor Strfl. hjemler Fængsel eller Bøder som Normalstraf, skærper begge

Udkast Straffen, idet K. U. overhovedet ikke her anvender Bodestraf, medens T. U. § 219 kun tilsteder dennes Anvendelse under formildende Omstændigheder; det maa absolut billiges, at Adgangen til Bodestraf ikke afskæres.

Efter Drabsbestemmelserne behandler T. U. derpaa i § 220 Fosterfordrivelse. Motiverne gengiver i en sammentrængt, klar Form Hovedpunkterne i den nyeste Tids Diskussion om, hvorvidt dette Forhold ikke kan lades straffrit, og Forf. vil sikkert hos Befolkningens Flerhed vinde Tilslutning for sin benægtende Besvarelse heraf. Særlig fremhæver han, at den meget tvivlsomme strafferetlige Afgrænsning mellem Fosterlivets Afslutning og det selvstændige Mennekkelivs Begyndelse ikke bør danne Skellet mellem Manddrabsstraf og fuldstændig Straffrihed. Dog giver Paragrafen Adgang til under særdeles formildende Omstændigheder samt, naar Forbrydelsen ikke er fuldbrydet, at kunne lade Straf bortfalde; allerede længe har det i København været Praxis, at en Kvindes blotte Forsøg paa at fordrive sit Foster ikke blev Genstand for Aktion. Iøvrigt er Straffen for Kvinden selv Arbejdsfængsel i indtil 3 Aar eller simpelt Fængsel, uden Angivelse af Minimum, som altsaa efter § 45 bliver 21 Dage. Samme Ramme gælder normalt for den, der med hendes Samtykke dræber Fosteret, men hans Straf skal under skærpende Omstændigheder, særlig naar Handlingen er foretaget for Vindings Skyld, eller hvis den har medført Moderens Dod, bestemmes til Arbejdsfængsel fra 1 til 6 Aar. Det erindres herved, at Udkastet i § 77 — ligesom K. U. i § 45 — hjemler Adgang til, hvor Forbrydelsen er udøvet erhvervsmæssig, at forhøje denne Straffesats meget betydeligt. Naar T. U. desuden som skærpende Omstændighed, der dog ikke gør § 77 anvendelig, nævner, at der er handlet for Vindings Skyld, maa det henstilles, om der ikke var Foje til at erstatte dette subjektivt bestemte, ikke altid let bevise-lige Kriterium — selv om Betaling er modtaget, kan der paa-skydes, at Hovedmotivet var Medlidenhed eller lignende — med det rent objektive, at der overhovedet er modtaget Ve-

derlag; kun naar der ikke er noget som helst Moment af økonomisk Fordel for ekstraneus til Stede, synes der at være Grund til at stille ham overfor en lige saa mild Bedømmelse som Moderen selv, praktisk talt altsaa navnlig, naar en Slægtning, Ægtemand, Forlovet eller Ven er den skyldige. Er Forbrydelsen begaaet uden Moderens Samtykke, er Strafferammen fra 2 til 12 Aar.

I §§ 221—225 omhandles de almindelige forsættlige Voldshandlinger. Begge Udkastene fraviger med Rette Straffelovens irrationelle Princip: i et vist Omfang at lade Indtrædelsen af videregaaende Følger, der ikke kan tilregnes den paagældende, kvalificere Straffen. Denne Ændring er dog ikke udtrykt direkte i Straffebudenes Formulering i Udkastene, men fremgaar af henholdsvis K. U. § 42, hvorefter Gerningsmanden skal have kunnet indse Muligheden af en uforsællig Følge, for at dens Indtræden kan hjemle forhøjet Straf, og T. U. § 21, der klarere og rigtigere kræver, at Følgen skal kunne tilregnes ham som uagtsom; efter begge Udkast er det dog ogsaa tilstrækkeligt, at han har undladt efter Evne at afværge Følgen, efter at han er bleven opmærksom paa Faren. Iøvrigt bevares i begge Udkast Sondringen mellem simpel Vold, Skade — med Opgivelse af Straffelovens Bestemmelse om »Saar« som absolut Kriterium herfor — og betydelig Skade. Ved Definitionen af dette sidste Begreb har T. U. med nogle Modifikationer optaget den i Strfl.s § 204 indeholdte nærmere Bestemmelse heraf, dog ikke som udtømmende, og bl. a. tilføjet Tab eller væsentlig Forringelse af Taleevne eller Forplantningsevne. Som skærpende Omstændigheder, hvorunder ogsaa den simple Vold, der ikke har medført Skade, kan straffes med Arbejdsfængsel (indtil 1 Aar) og være Genstand for betinget eller ubetinget offentlig Paatale, nævnes bl. a., at den angrebne er sagesløs, værgeløs eller en frugtsommelig Kvinde, eller at Angrebet som Følge af de benyttede Redskabers eller Midlers Art har haft en særlig farlig Karakter; denne sidste Bestemmelse vil bl. a. være nyttig i Tilfælde, hvor Angrebsmidlet tyder paa For-

sæt til at tilføje egentlig Skade, men hvor det i Tilfælde, hvor saadan dog ikke indtræder, kan være vanskeligt mod den skyldiges Benægtelse at statuere denne Hensigts Tilstedeværelse for at kunne straffe for Forsøg paa den grovere Forbrydelse. I Tilfælde af fortsat Mishandling stiger Strafferammen til 2 Aars Arbejdsfængsel. Efter § 224 kan den, der tidligere for forsætligt Legemsangreb eller for nogen med forsætlig Vold forbunden Forbrydelse er dømt til Frihedsstraf, og nu skal straffes for simpel Vold eller ikke-grov Legemsskade, faa den efter §§ 221 eller 222 fastsatte Straf forhøjet med indtil det halve; for § 223's Vedkommende (grov Skade), hvor der er hjemlet en Straffetid af indtil 12 Aar, er en saadan yderligere Forhøjelse anset unødvendig. Samtykke fra den angrebne medfører ifølge § 225 Straffrihed, hvor Forsættet kun har omfattet simpel Vold, i de øvrige Tilfælde en fakultativ Adgang til Strafnedsettelse.

Medens Straffeloven kun straffer uagtsom Tilføjeelse af grov Legemsskade efter § 204, medtager begge Udkast ogsaa ringere Skade, efter T. U. dog kun, naar den ikke er ubetydelig eller rent forbigaaende, samt med fakultativ Adgang til Straffritagelse under formildende Omstændigheder, hvorved Motiverne med Rette fremhæver, at der, for ikke at lade Tilfældet faa for stor Indflydelse, ved Afgørelsen bør lægges Vægt ikke blot paa den indtraadte Følge, men navnlig paa Graden af den udviste Uagtsomhed.

T. U. § 227 svarer til Strfl.s § 197 (Hensættelse og Forladelse i hjælpeløs Tilstand), men har — ligesom den tilsvarende Bestemmelse i K. U. § 247 — med Rette holdt ude de af Straffeloven omfattede Tilfælde, hvor ingen virkelig Fare for den hjælpeløse forelæa, og hvor der altsaa højst forelæa et Forsøg paa Forbrydelsen. Paa den anden Side har Udkastet i denne § indtaget et Forhold, hvis Strafbarhed der savnedes Hjemmel for i Straffeloven, nemlig med Hensyn til den, der hensynsløst forvolder nærliggende Fare for nogens Liv eller for grov Legemsbeskadigelse, — uanset om dette sker ved en Handling, der i sig selv er en

Forbrydelse, eller ej¹⁾. Ogsaa K. U. har i § 248 en saadan Straffebestemmelse, som imidlertid er indskrænket til at gælde, hvor Fare for en andens Liv eller Helbred er fremkaldt ved en anden forsætlig begaaet Forbrydelse end den i § 247 omhandlede. — For Moderen, der under de i 216 angivne subjektive Omstændigheder har udsat eller forladt sit Barn i hjælpelos Tilstand, kan Straffen under visse Omstændigheder bortfalde.

Store Vanskeligheder frembyder Ordningen af Straffespørgsmaalet med Hensyn til det i Strfl.s § 181 omhandlede Forhold. Det er sikkert rigtigt, at der er Trang til et særligt Straffebud som Værn mod Udbredelse af Konssygdom ved Samleje, og ligesaa sikkert er det, at § 181 er yderst uheldig og i sin Anvendelse er fort ud til en ganske urimelig Rækkevidde af Strafbarheden. T. U. har i § 228 søgt at løse Opgaven: et effektivt Straffeværn, der ikke indskrænker Handlefriheden mere end, hvad der dels bør kunne fordres, dels normalt kan forventes opfyldt af Mennesker. Udkastets Principper for denne Løsning saa vel som den nærmere Udførelse maa — under Forudsætning af, at de lægevidenskabelige Forudsætninger, hvorpaa der bygges, holder Stik — efter mit Skøn vinde det varmeste Bifald. Først og fremmest erstattes det ubrugelige Fællesbegreb »venerisk Smitte« med særskilte Regler for de 3 Konssygdomsformer: venerisk Saar (haard Chancer), Syfilis og Gonorrhoe. Den, som vød eller formoder at lide af forstnævnte Sygdom, forbydes det under Straf ubetinget at have Samleje, før Sygdommen af en Læge er erklæret helbredet; dette absolutte Forbud tør opstilles, fordi denne Lidelse regelmæssig forløber hurtig og helbredes fuldstændig. Den, som vød eller formoder sig lidende af Syfilis, straffes ubetinget for at øve Samleje eller træde i andet smittefarligt Kønnsforhold til nogen, naar Syg-

¹⁾ Motiverne nævner som Eksempel i sidstnævnte Henseende, at A, med hvis Automobil B skal deltage i en Væddekørsel, af Kaadhed lige forinden Starten skruer en Møttik af Hjulet paa denne — altsaa A's egen — Vogn.

dommen er i Udbrud paa Huden eller overfladiske Slimhinder; under udbrudsfri Perioder er saadan k nslig Omgang straffri, d e l s naar en specielt autoriseret Læge har erklæret, *enten* at Sygdommens Behandling er fuldstændig afsluttet, *eller* at den paagældende i mindst 2 Aar har været under Lægebehandling, og at Sygdommen derved er bragt til et saadant Stadium, at smittefarligt Udbrud maa anses for lidet sandsynligt, — d e l s naar der ved en af en saadan Læge foretagen Undersøgelse ikke er iagttaget Forhold, som giver Grund til at befrygte Smitteoverf rsel, og den kønslige Omgang finder Sted indenfor en af L gen fastsat Frist af højst 1 Uge og under noje iagttagelse af de af L gen til Forebyggelse af mulig Smitte givne Forskrifter. Den endelig, som med Viden eller Formodning om at lide af Gonorrhoe har Samleje, straffes, n a a r han paa Samlejetiden ikke var under Lægebehandling, n a a r han har undladt at iagttage de ham under Lægebehandling givne Forskrifter til Forebyggelse af Smitte, eller Samlejet er i Strid med et ham af L gen udtrykkelig givet Forbud, samt n a a r han ikke bevislig har underrettet den anden om Smittefare ved Samlejet. — For alle 3 Sygdommes Vedkommende gælder det, at Straf bortfalder, naar Gerningsmanden forinden Samlejet bevislig har givet den anden Part Underretning om sin Sygdoms Beskaffenhed og derhos efter den andens Udtalelser maa anse det for givet, at Smittefare er udelukket derved, at ogsaa denne lider af samme Sygdom¹⁾.

Som alt sagt synes disse Bestemmelser klart og retfærdigt at skifte Vind og Sol imellem Handlefriheden, hvis Krav paa det kønslige Omraade ikke effektivt kan besk eres altfor voldsomt, og Sundhedens Beskyttelse. Et andet Sp ragsmaal er, om Lægestanden kan og vil afgive de Udtalelser, Erklæringer og Forskrifter, som er en Forudsætning for det foreslaaede System, særlig med Hensyn til Syfilis.

¹⁾ Ved en saadan Bestemmelse vil undgaas Urimeligheder som den, der foreligger i Dom i U. f. R. 1917, S. 471, hvor en syfilislidende Mand straffedes for senere Samleje med sin egen Smittekilde.

Meget praktisk bestemmer Paragrafen endnu, at naar en Kvinde, der søger Erhverv ved Utugt, dommes efter Bestemmelserne angaaende Syfilis, kan Dommen give hende Tilhold om i indtil 2 Aar ikke paany at søge saadant Erhverv. Endelig bemærkes, at Paragrafen i Modsætning til Strfl.s § 181 (»Utugt«) ogsaa rammer Konsomgængelse med Ægtefællen, men at Paatale i saadant Fald kun sker efter dennes Begæring.

De næste to §§ omhandler Anbringelse til Opamning eller i Pleje af kønssyge Born, den syfilitiske Ammes Modtagelse af et Barn og dermed beslægtede Forhold (jfr. nu Lov 30. Marts 1906 § 9). I § 231 er fastsat Straf for modvillig Unddragelse af at yde Hjælp til den af den skyldige besvangrede Kvindes Nedkomst, naar Barnets Liv derved trues. Endelig slutter Kapitlet med en — formentlig overflødig — Straffebestemmelse for Duellanter, der dog ikke omfatter Sekundanter, Læger og Vidner, og efter hvilken Paatalen er fakultativ; Straffen burde vel i alt Fald kunne gaa ned til Bøde.

De i Strfl.s § 199 omhandlede Forhold er af T. U. udskudt som naturligt hjemmehørende i den særlige Lov om Forseelser.